

Vetítés az ablakból

Mindannyian nehéz és teljesen új helyzetbe kerültünk a koronavírus-világjárvány megjelenésével. Arra a kihívásra, hogy előfordulhat olyan helyzet, hogy az intézményeinket bizonytalan időre be kell zárunk, nem tanítottak meg minket a képzéseken, és nem voltak rá akkor még „jó gyakorlatok” sem.

Munkám során kiépítettem magam mellé egy – néhány helyi emberből álló – tanácsadó testületet, melynek tagjait időnként megkérdezem az elvégzett munkáról, a terveimről, és kikérem véleményüket az ötleteimmel kapcsolatban. Tanácskozásba merültünk a szomszédoddal, aki jó barátom is; elmondtam neki, hogy szeretném valahogy az utca emberét megállítani a Faluház előtt, ha már be nem jöhet. Először a kiállítás gondolata merült fel (ezt is megvalósítottuk), de ennél jobb ötletet kerestem, így született meg a vetítés gondolata.

A részleteket hamar kidolgoztam, a projekt a következőképp állt össze: szükség volt egy projektorra számítógéppel, néhány tetőléc-re, csavarra és egy fehér lepedőre. A fiam segített összerakni a lécekből a keretet, amire a lepedő került, majd ezt felrögzítettük a Faluház kerítésére, erre vetítettük a képeket. Ami a kezem ügyében volt, azzal dolgozva egy asztalt raktam az ablak mögé, rá egy TV-állványt, azon volt a projektor. Mögötte az

asztalon a számítógép. A vetítéshez az első évben csak fényképeket használtam, az elmúlt 15 év képeiből válogattam (települési programok, kulturális és egyéb rendezvények), amit a Windows fényképnézegető programjával állítottam sorba. A következő évben pedig már videókat (a helyi TV anyagából) is vetítettem. A vetítésnél egy fő szempont volt, amit a legtöbb projektor már alapból tud: át kellett tükrözni a képet, hiszen a vászon mögül vetítettem.

Abban az időben már szabad volt este is az utcán tartózkodni, így egyre több esti sétáló fedezte fel a programot. A napi munkám

végeztével, 16:00 órakor indítottam el a vetítést, ami 21:00 órakor magától leállt és kikapcsolt minden eszköz. A képeket hetente cseréltem le, mindig egy-egy téma köré állítottam össze őket, és az új képeket minden alkalommal kiírtam – az egyébként egyre népszerűbb – Facebook-profilunkra is.

Legnagyobb meglepetésemre a sétálós, meg-megálló emberek közül egyre több lett. Rendszeresen visszajártam én is képeket nézni, valamint közösségi élet gyanánt beszélgetni. Észrevettem, hogy az emberek már nem a séta során állnak meg nézelődni, hanem kifejezetten azért sétálnak, hogy képe-

ket nézzenek. Sok esetben akár fél órát is töltött egy-egy sétáló, vagy azok csoportja a vetítés előtt, mert minden alkalommal több száz kép, majd ezt követően több órányi videó került vetítésre. Külön érdekessége volt a vetítéseknek, amikor a közeli települések lakóival is találkozhattam és beszélgettem a képeket nézegetve. Jó volt felidézni az emlékeket. Láthattuk a felnövő generációt, illetve megemlékezhetünk elhunyt ismerőseinkről is.

A vetítés főleg a téli időszakban működött jól a fényviszonyok miatt, de vannak terveim a nyári vetítések vonatkozásában is, akár nagyobb méretekben. Vetítónket a tavalyi március 15-i megemlékezés során is kihasználtuk: a vírushelyzet miatt elmaradt központi ünnepség helyett kis koordinációval a két templomunk tornyát „festettük” az esti órákban nemzeti színűre, melyeket a falu több pontjáról is tökéletesen lehetett látni.

KARÁCSONY ANDRÁS a 2500 főt számláló Fejér megyei Káloz község Faluházának közművelődési szakembere, feladatát 2005 júniusától látja el. 2019-ben végezte el a Nemzeti Művelődési Intézet „Közművelődési és közönségkapcsolati szakember” képzését, mely nagy lendületet adott a további munkájához. Fontosnak tartja, hogy folyamatosan képezze magát számos, a szakmát érintő területen. A községi rendezvények szervezése mellett hetente kilenc szakkörnek és foglalkozásnak közreműködője, tagja is egyben. Meggyőződése, hogy nem elég csak a termet kinyitni egy-egy kis közösségnek, hanem össze kell őket fogni, segíteni kell munkájukat és folyamatosan, közösen kell fenntartani az érdeklődést.